Sons de la mediterrània | 20 | Actualitzat el 13/10/2016 a les 16:54

Pura dylanita (9)

Â

El dia que **Bob Dylan** es mori, potser haurem de deixar de comparar-lo amb **Elvis**, els **Beatles** i **Sinatra**, i començar a encarar-lo amb Homer, Sant Joan Evangelista i Shakespeare. Cap d'aquests tres personatges va guanyar mai el Nobel de Literatura. Tampoc Borges, infinitament millor que la majoria de guardonats per l'Acadèmia Sueca. En moltes lletres de **Dylan** hi ha molt d'Homer, de Sant Joan Evangelista i de Shakespeare. Això és així avui, ho era ahir i ho serà demà. Però avui toca parlar-ne.

Un premi no et fa més bo ni més dolent. Et dóna més projecció. I en el cas que ens ocupa, és més aviat a l'inrevés: hi surt més beneficiat l'entitat premiadora que no pas el premiat. Ja retronen les crítiques dels presumptes lletraferits i escandalitzats professionals. També han dit de **Dylan** que no sap cantar, sense aturar-se a pensar que hi ha mil maneres de cantar, i que la seva és la millor per al missatge que vol transmetre, a banda de ser la sublimació més perfecta d'una prosòdia i una manera americana de narrar, de Melville i Walt Whitman a Steinbeck, **Woody Guthrie** i **Bruce Springsteen**.

Hi ha un altre aspecte d'aquest premi que crec que és beneficiós, i és que ens recorda que originalment la música, la cançó i la poesia eren la mateixa cosa. Això ho sabien els bards de les tribus, i els romancers. **Bob Dylan** ho sap. Entre nosaltres hi ha artistes de fons que també ho saben, com **Xavier Baró** i **Jaume Arnella**. I els bons artistes també ho saben. Però en general anem perduts i sense criteri. Estem massa pendents del mòbil, dels premis, de les xarxes i de les ocurrències de l'instant. Les Humanitats van retrocedint...

A mi, **Bob Dylan** m'agrada fins i tot quan canta nadales. Va sobrat de cultura i de recursos literaris. Però sóc dels que creuen que el millor **Dylan** és el dels primers discos. Veu, guitarra, harmònica i poesia èpica a cabassos, heretada directament dels grans mestres de la narració i el vers: Homer, Ausiàs March, Shakespeare, Tolstoi, Rimbaud. No hi ha res d'original: **Bob Dylan** beu de tots ells i podria ser perfectament un més en la cadena de genis descrita per Harold Bloom. Una altra veu il·luminada i visionària que va dur una mica més enllà els ensenyaments de **Woody Guthrie** i **Pete Seeger**. Això sí, la novel·la *Tarantula* no l'he pogut acabar mai.